

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-140)

Feb (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. திருவிருத்தம்.....	24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 117)

717. தர்ப்பஹா

கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்தும், பாரிஜாத மலரைப் பறித்தும், பாணாசுரனுடைய தோள்களைத் துண்டித்தும் - இப்படியாக தேவர்களுடைய அஹங்காரம் மற்றும் திமிரை அடைக்கியவன்.

718. தர்பத:

சத்ருக்களை அழித்தும், யாராலும் வெல்ல இயலாத துவாரகையை உண்டாக்கியும், சங்கநிதி, பத்மநிதி, தேவலோகத்தில் உள்ள பாரிஜாதம், தேவர்களுடைய ஸபை ஆகியவற்றைப் பறித்துக் கொடுத்ததன் மூலம் மதுவைப் பருகும் போதையை யாதவர்களுக்கு உண்டாக்கியவன்.

719. அத்ருப்த:

இப்படியாகப் பலவும் செய்தபோதிலும், எந்தவிதமான அஹங்காரம் அற்று உள்ளவன். இதனை - ஏவம் விதாநி கர்மாணி க்ருத்வா கருடவாஹந: ந விஸ்மயமுபாகச்சத் பாரமேஷ்ட்யேந தேஜஸா - இப்படியாகப் பலவிதமான செயல்களைச் செய்தபோதிலும், கருடனை வாகனமாகக் கொண்ட அந்த ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான கர்வமும் கொள்வதில்லை - என்றது காண்க. அல்லது இந்தத் திருநாமத்தை "த்ருப்த" என்று கொண்டால், யசோதையின் அன்பால் மனநிறைவு கொண்டவன் என்றாகும்.

720. துர்த்தர:

பாலலீலைகளைச் செய்யும்போது மதம் கொண்ட யானைக்குட்டி போன்று யசோதையாலும், நந்தகோபராலும் பொறுக்க இயலாத பல சேஷ்டைகளைச் செய்தவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யதி சக்நோபி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித - சேஷ்டைகள் செய்பவனே! முடிந்தால் இங்கிருந்து ஓடு பார்க்கலாம்
- இமம் ஹி புண்டரீகாசஷம் ஜித்ருசஷந்தி அல்பமேதஸ: படேநாக்நிம் ப்ரஜ்வலதிம் யதா பாலோ யதா அபலா: - அவனுடைய நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்த முயன்ற துரியோதனனின் செய்கைகள் அனைத்தும், சிறு குழந்தை ஒன்று பெரிய தீயை சிறிய துணி கொண்டு அணைக்க முயல்வது போன்று தோல்வியிலேயே முடிந்தது.
- துர்க்ரஹ: பாணிநா வாயு: துர்ஸபர்ச: பாணிநா சசீ துர்த்தரா ப்ருத்வீ ஸூர்த்தநா துர்க்ரஹ: கேசவோ பலாத் - காற்றை எப்படிக்க கையில் பிடிக்க இயலாதோ, சந்த்ரணை எப்படிக்க கையால் தொட முடியாதோ, தலையால் எப்படி உலகை உயர்த்த இயலாதோ, அது போன்று கேசவனை பலத்தால் கட்டுப்படுத்த இயலாது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 140)

ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப்போகின்ற பதங்கள் குறித்து (ஸமநாதி கரண பதங்கள்) நாம் மேலும் இரண்டு உதரணங்கள் மூலம் விவரிப்போம். காஷ்டை: ஸ்தாலயாம் ஓதநம் பசேத் - அவன் பாணையில் உள்ள சோற்றை விறகு கொண்டு சமைக்கட்டும் - என்ற வரியைக் காண்க. இங்கு செயல்பாடு ஒன்றைக் குறித்து கூறப்பட்டதை நாம் அறிகிறோம்; ஆனால் அந்தச் செயல்பாடு என்பது பலவிதமான சொற்களால் பின்னப்பட்டு உள்ளதையும் காணலாம். மேலும் ஒரு வரியை எடுப்போம் - காதிரை: சுஷ்டை: காஷ்டை: ஸமபரிமானே பாண்டே பாயஸம் சால்யோதனம் ஸமர்த்த: பாசக: பசேத் - சமையற்காரன் ஒருவன் சரியான வடிவம் உள்ள பாத்திரத்தில், பாலுடன் சேர்க்கப்பட்ட அரிசியை, காதிர விறகு கொண்டு பாயசம் உண்டாக்குவானாக - என்றது காண்க. இங்கு ஒவ்வொன்றில் அவற்றின் தொடர்புள்ள பல பதங்களுடன் ஒன்றாக உள்ளதைக் காணலாம். ஆனால் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் தனித்தனியே அறிந்த பின்னர், அதே நேரத்தில் ஒவ்வொன்று தனித்தனியான தன்மைகளால் சூழப்பட்டுள்ளதை உணரலாம். இவை எதிலும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை என்று அறியவேண்டும். மேலும் - ஒரு வரியில் ஒரு தன்மையை உணர்த்தும் பதம் என்பது, அந்த வரியில் வேறு ஒரு வஸ்து குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததால், அந்தப் பதமானது அந்தத் தன்மையை மட்டுமே அறிவிப்பதாகும்; ஆகவே உபநிஷத் வரியில் உள்ள அருணயா - சிகப்பு என்பது தன்மையை மட்டுமே கூறுவதாகும் - என்று கூறும் கருத்து சரியல்ல. காரணம் வேதவாக்கியத்தில் மட்டும் அல்லாமல் சாதாரண வாக்கியங்களில் கூட ஒரு பதமானது ஒரு குறிப்பிட்ட தன்மையை உணர்த்துவதாகவும், அதே நேரத்தில் அந்தப் பதம் ஒரு வஸ்துவைக் குறிப்பிடும் பதத்துடன் ஒட்டி நிற்பதையும் நம்மால் காண இயலாது. மேலும் ஒரு வஸ்துவைக் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்ட ஒரு வரியில்,

ஒரு பதமானது தன்மையை உரைப்பதாக வந்தால், அந்தப் பதம் தன்மையை மட்டுமே உரைக்கும் பதம் என்று கூற முடியாது. உதாரணமாக - அந்தத் துணி வெண்மையானது - என்பதில் துணியைக் குறித்து முதலில் கூறப்பட்டது; வெண்மை என்ற பதம் வெண்மை நிறத்தை மட்டுமே குறிக்கவில்லை, அந்தத் துணி அந்த வெண்மை நிறத்தைக் கொண்டுள்ளது என்பதும் கூறப்பட்டது காண்க. இதற்கு மாறாக - துணியின் வெண்மை - என்றுள்ள ஒரு வாக்கியத்தின் மூலம் துணியானது வெண்மையாக உள்ளது என்பதை அறிய இயலாது; இதன் காரணம் வஸ்துவானது முதலில் கூறப்பட்டது என்பதால் அல்ல, அந்த இரண்டு பதங்களும் முறையாக இணைக்கப்படவில்லை என்பதால் ஆகும். இந்த வரியில் நாம் - துணியின் வெண்மைப் பகுதி - என்று சேர்த்தால், இரண்டு பதங்களும் இணைக்கப்பட்டு நமக்குத் துணியானது வெண்மை நிறம் கொண்டது என்பது விளங்கும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 140)

பரமைகாந்திகளும் சாஸ்த்ரங்களை மீறுதல் கூடாது

மூலம் - மஹாப்ரபாவனான பரமைகாந்தி பக்கலிலும் இச்சாஸ்த்ரீய நியமம் குலையாதென்னுமிடம் நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், எம்பெருமானாருள்ளிட்ட பரமசார்யர்களுடைய அந்திமதிவஸாவதியான அநுஷ்டானங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்வது.

விளக்கம் - மிகவும் சிறந்த ப்ரபாவங்களுடன் கூடிய பரமைகாந்திகளும் கூட சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிகளை மீறுதல் கூடாது. இதனை நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் முதலான உயர்ந்த ஆசார்யர்கள், தங்களுடைய அந்திமகாலம் முடிய, தங்களுடைய அநுஷ்டானங்களைக் கைவிடாமல் இருந்தனர் என்பதன் மூலம் தெளிவாக அறியலாம்.

தாமஸ, ராஜஸ, ஸாத்விக த்யாகங்கள்

மூலம் - தேவ தைவிக சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற நியமங்களை பாஹ்யரும் குத்ருஷ்டிகளும் ப்ராந்தியாலே விடுகிறவிடம் தாமஸ த்யாகமென்னுமிடத்தை

நியதஸ்ய து ஸந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே

மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக: தாமஸ: பரிகீர்த்தித:

என்கிற ச்லோகத்தாலே அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் – வேதங்களிலும் தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்பட்ட பல விதிமுறைகளை நாஸ்திகர்களும், ஒரு சில ஆஸ்திகர்களும் தங்களுடைய விபரீதமான ஞானம் காரணமாக விடுதல் என்பது தாமஸ த்யாகம் ஆகும். இதனைப் பகவான் கீதையில் (18-7) - நியதஸ்ய து ஸந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக: தாமஸ: பரிகீர்த்தித: - வர்ணங்களுக்கும், ஆச்ரமங்களுக்கும் உண்டான கர்மங்களை யாரும் விடுதல் கூடாது; அறியாமை காரணமாக அவற்றைக் கைவிடுதல் என்பது தாமஸ த்யாகம் ஆகும் – என்றான்.

மூலம் - குடும்ப பரணாதிகளுக்கு அலைந்து ஸந்யாஸாதிகளைப் பற்றுவாரைப் போலே துக்கருபைகளான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குச் சோம்பிவிடுகிறவிடம் ராஜஸத்யாகமென்னுமிடத்தை

துக்கமித்யேவ ய: கர்ம காயக்லேச பயாத்த்யஜேத்
ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத்

என்று அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் – தங்களது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற மிகவும் கடினப்பட்டு, அது இயலாமல் போகவே, ஸந்யாஸம் கைக்கொள்பவர்கள் போன்று, கர்மங்களைச் செய்யும்போது ஏற்படக்கூடிய சரீர உபாதைகளுக்கும் அஞ்சி, சோம்பல் காரணமாக அவற்றைக் கைவிடுதல் ராஜஸ த்யாகம் ஆகும். இதனைப் பகவான் கீதையில் (18-8) - துக்கமித்யேவ ய: கர்ம காயக்லேச பயாத்த்யஜேத் ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் – செய்யவேண்டிய கர்மத்தை, அது உடலை வருத்துமோ என்று எண்ணி, அச்சம் காரணமாகக் கைவிடுபவன், ராஜஸ த்யாகம் எனப்படும் அத்தகைய கைவிடுதல் மூலம் எந்தப் பலனையும் அடைவதில்லை – என்றான்.

மூலம் – தன் அதிகாராநுருபமாகத் தவிர வேண்டுமவை தவிர்த்து செய்ய வேண்டுமவை செய்யுமிடத்தில் நான் ஸ்வதந்த்ரனாய்ச் செய்கிறேனென்றும், எனக்கு இக்கர்மம் சேஷபூதமென்றும், எனக்கு இன்ன பலத்துக்கு இதுதானே ஸாதநமென்றும் பிறக்கும் நினைவை மாற்றி ஸர்வேச்வரன் செய்விக்க அவனுக்குச் சேஷமான கைங்கர்யத்தை அவனுக்கப்பே ப்ரயோஜநமாக அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிக்கை ஸாத்விக த்யாகமென்னும் இடத்தை

கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதே அர்ஜுந
ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்த்விகோ மத:

என்று அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் - தன்னுடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டுச் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்தும், செய்யவேண்டாதவற்றைச் செய்யாமல் விடுத்தும், கர்மங்களைச் செய்யும்போது “நான் இவற்றை ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்கிரேன்” என்று எண்ணாமல் செய்தும், தான் செய்யும் கர்மம் தனக்கு வசப்பட்டது என்று எண்ணாமலும், “எனக்கு இன்ன பலத்துக்குச் சாதனமாக இந்தக் கர்மமே உள்ளது” என்று எண்ணாமலும், தான் செய்கின்ற எந்த ஒரு கர்மத்தையும் ஸர்வேச்வரன் செய்விக்க அவனுக்கு வசப்பட்டுள்ள அவனுடைய கைங்கர்யம் என்பதை அவனுடைய உகப்பு என்பதே பலன் என்னும் எண்ணத்துடன் செய்தல் என்பதே ஸாத்விக த்யாகம் ஆகும். இதனைப் பகவான் கீதையில் (18-9) - கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதே அர்ஜுந ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத: - அர்ஜுனா! சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட எந்தக் கர்மம் கட்டாயம் செய்யப்படவேண்டும் என்று கருதி, பயனையும் பற்றுதலையும் விடுத்துச் செய்யப்படுகிறதோ, அதுவே ஸாத்விக த்யாகம் எனப்படும் - என்றான்.

மூலம் - இப்பகவத்ப்ரீதி ப்ரயோஜநமாக அநுஷ்டிக்கிறவிடத்திலே இப் ப்ரீதிக்கு மோஷமும் பலமாகக் கோலாதே பூர்வப்ரபத்தியாலே பிறந்த பரமகாருணிகள் ப்ரஸாதத்தாலே மோஷம் ஸித்தமென்று நினைத்து முக்தனுடைய கைங்கர்யம் போலவும், அரோகனுடைய பால்வார்த்துண்ணுகை போலவும் அநுஷ்டிக்கை ஸாத்விக த்யாகத்தின் எல்லை நிலமாகக் கடவது. இது பசித்து உண்பார் மாத்ரம். இங்ஙனல்லாதபோது ஓட்டத்துக்கு அப்பம் தின்பார் மாத்ரம்.

விளக்கம் - இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நிலை என்னவென்றால், ஸர்வேச்வரனின் மகிழ்வு என்பதையே பலனாகக் கொண்டுக் கர்மங்களைச் செய்யும்போது, அந்த மகிழ்வு காரணமாக்கக் கிட்டுகின்ற மோஷத்தையும் பெரிதாக எண்ணாமல், அந்த மோஷம் என்பது தான் முன்பு செய்த ப்ரபத்தியால் உண்டான, பரமகாருணிகளான ஸர்வேச்வரனுடைய அநுக்ரஹத்தால் கிட்டும் என்று உறுதி செய்யவேண்டும்; மேலும் முக்தி பெற்ற ஒருவனுடைய கைங்கர்யம் போன்று, “கைங்கர்யம் செய்தல்” என்பதே கைங்கர்யத்தின் பலன் என்று எண்ணியபடி செய்யவேண்டும். இதுவே ஸாத்விக த்யாகத்தின் எல்லையாகும். இதுவே பசித்து உண்ணக்கூடியவர்கள் நிலை போன்று ஆகும். இப்படி இல்லாதபோது வெறும் பந்தயத்துக்காக அப்பம் உண்ணுவது போன்றதாகும் (பசித்து உண்டால், உணவின் சுவையை அனுபவித்து உண்பர் என்று கருத்து).

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 96)

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை.

அவதாரிகை - இப்படி உபதேசாநுகுண நியமங்களை தர்சிப்பித்த வநந்தரம், உபதேசிக்குமளவில் இன்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யன் என்பதென்கிறார் (நேரே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உபதேசத்திற்கு அவசியமான நியமங்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்த பின்னர், உபதேசம் செய்யும்போது இன்ன மந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனே நேரடியான ஆசார்யன் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது, ஆசார்யத்வம் குறைவறவின் றியிருக்கச் செய்தே ப்ரதீதிமாத்தரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றின்கே ஸாக்ஷாதாசார்ய னென்று சொல்லுவதென்றபடி. (ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை) என்றது, “ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம்” இத்யாதிப்படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததேயாகிலும் அந்யபலன்களில் தாத்தர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, “ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணாவதாரக: கதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ரூணாமபுநர்பவ காங்க்ஷிணாம்” என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவர்த்தகமாய், அத ஏவ “மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம்

மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந:" என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ரான்தரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடையத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை யென்கை. த்வயம் பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில் மத்யம சரமபத விவரணாமாய், சரமச்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில் பூர்வோத்தர வாக்ய விவரணமாயிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வயமும் ப்ரதம ரஹஸ்யமான வித்தோடே அநந்யமாயிருக்கையாலே, இத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுபதேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றாமென்று திருவுள்ளம் பற்றி (பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால் இது ரஹஸ்யத்ரயோபதேசத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (நேரே ஆசார்யன் என்பது) - ஆசார்யனாக உள்ள தன்மை குறைவில்லாமல் உள்ளபோதிலும். மேலாகக் காணும்போது "இவன் ஆசார்யன்" என்று மனதில் தோன்றும் விதத்தில் மட்டும் அல்லாமல், நேரடியாகவே ஆசார்யனாக உள்ள தன்மை என்று கருத்து. (ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை) - பாஞ்சராத்தரத்தில் - ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம் - திருமந்த்ரம் அனைத்து ஐச்வர்யங்களையும் அளிக்கும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருமந்த்ரமானது அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லது என்றுள்ளபோதிலும், இது போன்று மற்ற பலன்களை அளிப்பது அதன் நோக்கம் அல்ல; மோக்ஷம் என்ற உயர்ந்த பலனை அளிப்பது மட்டுமே அதன் நோக்கம் ஆகும். ஆகவே பாஞ்சராத்தரத்தில் - ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாராணாவதாரக: கதிர்ஷ்டாஷ்ரோ ந்ருணாமபுநர்பவ காங்க்ஷிணாம் - அனைத்து வேதாந்தங்களின் ஆழ்கருத்தை தனது அர்த்தமாகக் கொண்டதும், ஸம்ஸாரம் என்ற பெரிய கடலைத் தாண்டிவிப்பதும் ஆகிய திருவெட்டெழுத்து என்பதான திருமந்த்ரம் மட்டுமே, மீண்டும் பிறவி என்பதை விரும்பாத மனிதர்களின் புகலிடமாக உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிப்பதாக திருமந்த்ரம் உள்ளது. ஆகவே பாஞ்சராத்தரம் - மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந: - எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் திருமந்த்ரம் என்பது மந்த்ரங்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்த மந்த்ரம், இரகசியங்களில் உயர்ந்த இரகசியம், தூய்மையானவற்றில் மிகவும்

தூய்மையானது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த பெருமை கொண்டதான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரம் என்ற பெருங்கடலைக் கடக்க வைக்கும் தன்மைகள் கொண்டது என்ற சிந்தனையுடன் உபதேசம் செய்தவனை - என்று கருத்து. த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள இரண்டு வரிகளும் திருமந்த்ரத்தின் நடுப்பதமான "நம:" என்பதையும், இறுதிப்பதமான "நாராயணாய" என்பதையும் விவரிப்பதாக உள்ளன. சரம ச்லோகத்தின் இரண்டு பாதிகளும் த்வயத்தின் இரண்டு வரிகளை விவரிப்பதாகவே உள்ளன. ஆகவே த்வயம், சரமச்லோகம் ஆகிய இரண்டும் முதல் இரகசியமாக உள்ள திருமந்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இல்லாத காரணத்தினால், திருமந்த்ரத்தை விவரித்து உபதேசம் செய்தால், மற்ற இரண்டும் தானே உபதேசிக்கப்பட்டவைகள் ஆகின்றன என்று கூற திருவுள்ளம் பற்றியவராக "பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனை" என்றார். எனவே இது மூன்றையும் உபதேசம் செய்தமையையே காட்டுகிறது.

316. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் ச்ஷுத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

அவதாரிகை - பகவந் மந்த்ரங்களி லேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாசார்யத்வமில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய மந்த்ரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை உபதேசம் செய்தால் அவர்களுக்கு ஆசார்யனாகும் தன்மை இல்லையோ (திருமந்த்ரம் உபதேசித்தால் மட்டும் தான் ஆசார்யத் தன்மை உண்டாகுமோ) என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்குமவையாய், பெருமையின்றிக்கே ச்ஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ள ததிதர பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்ட்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஆசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ர மொழிய தத்பூர்த்தியில்லையென்கை.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரத்தை நீக்கித் தராமல், அதனை மேன்மேலும் வளர்ப்பதாகவும், பெருமை ஏதும் இல்லாமல் தாழ்ந்தவையாகவே உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய மற்ற மந்த்ரங்களை உபதேசம் செய்பவர்களுக்கு, உபதேசம் செய்யும் செயலைக் கொண்டு மட்டுமே ஆசார்யனாகிய தன்மை உண்டாகிறதே அல்லாமல், அவர்களுக்கு ஆசார்யன் ஆகும் தன்மை நிறைவாக இல்லை.

317. பகவந் மந்த்ரங்களை ச்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா.

அவதாரிகை - ச்ஷுத்ரங்களென்பது ச்ஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றோ? பகவந் மந்த்ரங்களையிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவந் மந்த்ரங்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மந்த்ரங்களை தாழ்ந்தவை என்று கூறும்போது அது தாழ்ந்த தேதைகளைப் பற்றிய மந்த்ரம் மட்டுமே அல்லவோ ஆகும்? ஸர்வேச்வரனுடைய மந்த்ரங்களை இவ்விதம் உரைப்பது ஏன் என்ற கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையையுடைய மந்த்ரங்களை ச்ஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்த காம புத்ர வித்யாதி ச்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை.

விளக்கம் - அனைத்திலும் உயர்ந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் குறித்த மந்த்ரங்கள் என்ற பெருமை உடைய மந்த்ரங்களைத் தாழ்ந்தவை என்று கூறப்பட்டது ஏன் என்றால், அவை பொருள், இன்பம், புத்திரர்கள், கல்வி போன்ற தாழ்ந்த பலன்களை அளிப்பதால் ஆகும்.

318. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

அவதாரிகை - ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - பகவத் மந்திரங்கள் ஸம்சாரத்தை வளர்ப்பவை என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அத்தாலே) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன பந்தகமான சஷுத்ர பலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை.

விளக்கம் - “அத்தாலே” என்ற பதம் மூலம் ஸம்சாரத்தில் பந்தப்படுத்த ஏதுவாக உள்ள தாழ்ந்த பலன்களைக் கொடுப்பவை என்று உணர்த்தினார். இதனால் அவை ஸம்ஸாரத்தை வளர்ப்பவை என்று கருத்து.

319. இதுதான் ஒளபாதிகம்.

அவதாரிகை - ஆனாலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் இவை (ஸம்ஸாரத்தை வளர்த்தல், தாழ்ந்த பலன்களை அளித்தல்) இந்த மந்திரங்களுக்கு இயல்பான தன்மைகளோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான்) என்று, சஷுத்ர பலப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஒளபாதிகம்) என்றது, உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை யென்கை.

விளக்கம் - “இதுதான்” என்பதன் மூலம் தாழ்ந்த பலன்களைக் கொடுத்தல் என்பது காட்டப்பட்டது. “ஒளபாதிகம்” என்பதன் மூலம் இது செயற்கையாக வந்தது என்று கூறினார்.

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

அவதாரிகை - அத்தை யுப்பாதிக்கிறார் (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று.

விளக்கம் - ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தால் இந்தத் தன்மைகள் அந்த மந்த்ரங்களுக்கு வந்தது என்று கூறியதை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவந் மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ சக்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய ச்ஷுத்ர பலப்ரதத்வம், ப்ரக்ருதி வச்யனான சேதநனுடைய ச்ஷுத்ர பல ருசியாலே வருகையாலே யென்கை. ஐச்வர்ய காமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும் புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளுமாய், இப்படி நியமேந ச்ஷுத்ர பலங்களையே கொடுத்துப் போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக இவ்வோ மந்த்ரங்கள் இவ்வோ பலங்களைக் கொடுக்கக் கடவதென்று ஈச்வரன் நியமேந கல்பித்து வைக்கையிறே, அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாகக் கல்பித்ததாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிசமன்று, ஒளபதிகமென்னலாமிறே.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த மந்த்ரங்கள் என்பதால்__அவற்றுக்கு மோக்ஷத்தை அளிக்கக்கூடிய சக்தி உள்ளபோதிலும், தாழ்ந்த பலன்களை அளிக்கக்கூடிய தன்மை என்பது இந்த மந்த்ரங்களுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகிறது என்றால் - சரீரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாவின் தாழ்ந்த பலன்களில் உள்ள விருப்பம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது. ஐச்வர்யம் விரும்புகிறவர்களுக்கு கோபால மந்த்ரங்கள் போன்றவையும், புத்திரர்களை விரும்புகிறவர்களுக்கு ராம மந்த்ரங்கள் போன்றவையும், கல்வி மற்றும் வித்யை ஆகியவற்ற விரும்புகிறவர்களுக்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ரங்களும், வெற்றியை விரும்புகிறவர்களுக்கு சுதர்சனர் மற்றும் நாரஸிம்ஹ மந்த்ரங்களும் என்று பலவாக உள்ள இந்த மந்த்ரங்களுக்கு தாழ்ந்த பலன்களை அளிக்கின்ற தன்மை என்பது, மனிதர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி “இன்ன மந்த்ரம் இன்ன பலன் அளிக்கும்” என்று ஸர்வேச்வரன் நியமித்த

காரணத்தினால் உண்டாகிறது. ஆக இந்த மந்த்ரங்கள் இது போன்று தாழ்ந்த பலன்கள் அளித்தல் என்பது மனிதர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் ஸங்கல்பம் செய்த காரணத்தினால், அவற்றுக்கு அந்தத் தன்மை இயல்பானது அல்ல, ஏதோ ஒரு காரணத்தால் வந்ததே ஆகும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 106)

இரண்டாம் பத்து முதல் திருவாய்மொழி

வாயும்திரைகளும் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - முதற்பத்தால் பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம் பத்தால் அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம் பத்தால் விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத் கைங்கர்யமென்றார்; நாலாம் பத்தால் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐச்வர்யகைங்கர்யமென்றார். ஐந்தாம் பத்தால் அந்தவிரோதியைப்போக்குவானும் அவனே யென்றார்; ஆறாம் பத்தால் விரோதி நிரஸநசீலனானவன் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கார்; ஏழாம் பத்தால் இப்படி பெரியபிராட்டியார்முன்னிலையாக சரணம் புக்கவிடத்திலும், தக்தபடந்யாயம் போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக்கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம் பத்தால் “இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபட ந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே” என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு நசையில்லை என்கிறார்; ஒன்பதாம் பத்தால் “இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்?” என்று அதிசங்கை பண்ண, “நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தியுத்தன்; உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய சீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால் ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக்கண்டு,

திருமோகூரிலே தங்கு வேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையும் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – முதல் பத்து மூலம் பகவத் கைங்கர்யமே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்றார். இரண்டாம் பத்தில் அந்தக் கைங்கர்யத்தில் உள்ள தடைகளை விலக்கினார். மூன்றாம் பத்தில் விரோதி ஏதும் இல்லாத கைங்கர்ய நிலை, பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்று முடிகின்ற பகவத் கைங்கர்யம் குறித்து உரைத்தார். நான்காம் பத்தில் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தின் விரோதி ஐச்வர்ய கைங்கர்யம் என்றார். ஐந்தாம் பத்தில் இந்த விரோதியைப் போக்குபவன் அவனே என்றார். ஆறாம் பத்தில் இப்படியாக தனது விரோதியைப் போக்கித் தரும் சீலம் கொண்டவனின் திருவடிகளில் விழுந்தார். ஏழாம் பத்தில் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையில் சரணம் புகுந்தாலும், ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்ததைக் கண்டு தயங்கினார். எட்டாம் பத்தில் இவ்விதம் நாம் ப்ரபன்னராக உள்ளபோதிலும் ஸம்ஸாரம் தொடர்வதற்குக் காரணம் நமக்கு விஷயங்களில் பற்றுதல் போகாமல் இருப்பதே என்று ஆராய்ந்து அவற்றில் பற்றில்லை என்றார். ஒன்பதாம் பத்தில் இவ்விதம் பற்றற்று இருந்த பின்னரும் அவன் காப்பாற்றாமல் நிற்பது ஏன் என்று வினவ, “நான்நாராயணன், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன், உனது அனைத்து விருப்பங்களையும் நாம் முடித்துத் தருகிறோம்” என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அந்த எளிமையில் ஈடுபட்டார். பத்தாம் பாசுரத்தில் ஆழ்வாரின் வேகத்தைக் கண்டு, திருமோகூரில் வந்து நின்று, அர்ச்சிராதி கதியைக் காண்பித்து, இவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே, “மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை” என்று ஸௌலப்பயத்தையும், மேன்மையையும், வடிவழகையும் சொல்லிற்று; இவை ஓரென்றே போருமிறே மேல்விழப் பண்ணுகைக்கு; இங்ஙனன்றிக்கே இவை மூன்றும் குறைவற்ற விஷயமானால் அநுபவியாதிருக்கப் போகாதிறே; “இவ்விஷயத்தை இப்போதே அனுபவிக்கவேணும்” என்று பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை பிறந்தது; அப்போதே நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தை, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி, ஆற்றாமை கைகொடுக்க லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, அங்கே வர்த்திக்கிற பதார்த்தங்களைக் கண்டு,

அவையுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத்தான் நோவுபடுகிற பாசுரத்தாலே பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் (1-10-11) - மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை - என்று ஸர்வேச்வரனின் எளிமை, மேன்மை மற்றும் வடிவழகை அருளிச்செய்தார். அவனிடம் ஓடிச் சென்று விழுவதற்கு இந்த மூன்றும் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை; இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றே போதுமானது. இப்படி உள்ளபோது இந்த மூன்றுமே அவனிடம் எந்தவிதமான குறைகளும் இன்றி இருக்குமானால், அவனை அண்டி அனுபவிக்காமல் இருத்தல் என்பது இயலாது அல்லவோ? எனவே “அவனை இப்போதே அடையவேண்டும், அனுபவிக்கவேண்டும்” என்று அடையப்படவேண்டிய விஷயம் குறித்த ஆசை ஏற்பட்டது. அப்போது அவனை அணைக்க இயலாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட பெருந்துன்பத்தை, ஸர்வேச்வரனோடு கலந்து பிரிந்த ஆற்றாமை காரணமாக வேதனை அடைந்த ஒரு பிராட்டி நிலையில் உரைக்கிறார். அவள் தனது ஆற்றாமை காரணமாக ஒரு நந்தவனத்திற்குச் சென்று, அங்கே வாழ்கின்ற பொருள்களைக் கண்டு, அவை அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனைக் கிட்ட இயலாத காரணத்தினால் துன்பப்படுகின்றன என்று எண்ணுகிறார். அவற்றுடன் சேர்ந்து தானும் துன்பம் அடைந்ததை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அஞ்சிறையமடநாரையிலும் இதுக்கு ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கும். அதுக்கு அடியென்? என்னில், “பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன்” என்று அவதாரத்திலே அநுபவிக்கக் கோலிப் பெறாததாயாலே, “அது ஒரு காலத்திலே, நாம் பிற்பாடராகை” என்று ஆறலாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி முகங்கொடுக்கைக்கு நிற்கிறவிடமிறே உகந்தருளின நிலங்கள்; “நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற” என்று உகந்தருளின நிலத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே வந்த ஆற்றாமை யாகையாலே இது கனத்திருக்கும். “அஞ்சிறைய மடநாரையில்” தூது விடுகைக்குத் தரிப்பு உண்டாயிற்று; இதில் அங்குத் தூது விட்டவையும் நோவுபடுகிறனவாக அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடுகிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-4-1) - அஞ்சிறைய மடநாராய் - என்பதில் உள்ளதைக் காட்டிலும் இந்தத் திருவாய்மொழியில் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத ஆற்றாமை என்பது அதிகமாகவே காணப்படும். இதற்குக் காரணம் என்ன? திருவாய்மொழி (1-3-10) - பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவதாரங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும் அது நிறைவேறாத ஆசையாய்ப் போனது குறித்து, "சரி, அந்த அவதாரம் முன்பு ஒரு காலத்தில் நிகழ்ந்தது; நாம் அதற்குப் பிறகு பிறந்ததால் கைகூடவில்லை" என்று சமாதானம் செய்து கொள்ளமுடியும்; ஆனால் இங்கு அப்படி அல்லாமல், அவதார காலத்தில் பிறக்காமல் பின்னர் தோன்றியவர்களும் அனுபவிக்கலாம்படி திருமுகம் காண்பித்தபடி நிற்கும் திவ்யதேசங்கள் அல்லவோ இவை? ஆகவே திருவாய்மொழி (1-10-9) - நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் மகிழ்ந்தபடி எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் அவனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு, அது இயலாத காரணத்தால் உண்டான ஆற்றாமை என்பது அதிகமாகவே உள்ளது. திருவாய்மொழி (1-4-1) - அஞ்சிறைய மடநாராய் - என்பதில் தூதுவிடும் அளவிற்கு சரீரத்திலும் மனதிலும் ஓரளவு திறன் இருந்தது; ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியில், தான் தூதுவிடும் வஸ்துக்களும் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தியபடி உள்ளதால், அவற்றுக்கும் சேர்ந்து, தான் வருந்தும் நிலை ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அநுபவிக்கிற இவர்தம்படியாலும் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஆற்றாமை கனத்திருக்கும்; பத்துடையடியவர்க்கு முன்பு அவ்விஷயத்தை அநுபவித்துப் பிரிந்தவளவாலுள்ள ஆற்றாமையிறே அதிலுள்ளது; அஞ்சிறைய மடநாரைக்குப் பின்பு இவ்வளவும் வர அவனுடைய குணங்களை அநுபவித்துப் பிரிந்து பிரிவாகையாலே ஆற்றாமை மிகவும் கனத்திருக்கும் இதில்; பயிலப்பயிலவிறே இனிதாயிருப்பது இவ்விஷயம்.

விளக்கம் - மேலும் ஸர்வேச்வரனை அநுபவிக்கும் இந்த ஆழ்வாரின் தன்மை காரணமாகவும் ஆற்றாமை அதிகமாகவே காணப்படும், எப்படி? அந்தத்

திருவாய்மொழியில் உள்ள ஆற்றாமை என்பது திருவாய்மொழி (1-3) – பத்துடை அடியவர் – என்ற திருவாய்மொழி மூலம் ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்த பின்னர் பிரிந்த காரணத்தால் ஏற்பட்டது மட்டுமே ஆகும்; ஆனால் அஞ்சிறைய மடநாராய் என்ற திருவாய்மொழிக்குப் பின்னர், இந்தத் திருவாய்மொழி முடிய அவனுடைய திருக்குணங்களை அனுபவித்த பின்னர் ஏற்பட்ட பிரிவு என்பதால், இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஆற்றாமை அதிகமாகவே உண்டு. ஸர்வேச்வரன் அப்யாஸம் செய்யச்செய்ய இனிமையாக உள்ளவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், அன்றிலாகில் வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே கதறுகையும், கடலாகில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி கூப்பிடுகையும், காற்றாகில் ஸததகதியாய்த் திரிகையும், மேகமாகில் நீராய் இற்றிற்று விழுகையும், சந்த்ரனாகில் தேய்வது வளருவதாகக் கடவதென்றும், தமஸ்ஸாகில் பதார்த்த தர்சனம் பண்ணவொட்டாதென்றும், கழியாகில் அலைவாய் முகமாய் ஏறுவது வடிவதாகக் கடவதென்றும், விளக்காகில் இற்றிற்று எரியக்கடவது என்றும், இவற்றுக்கு இவை நியத ஸ்வபாவமென்று அறியாதே, இவையெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்விச்சேஷத்தாலே வ்யஸநப்படுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் அநுசோகிக்கிறார்.

விளக்கம் – (இங்கு முதல் திருவாய்மொழியில் உள்ள ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் தூது விட்ட பதார்த்தங்களை உரைக்கிறார்) நாரை என்பதால் வெண்மையாக உள்ளது; அன்றில் பறவை என்பதால் வாய் அலகு பிரிந்தவுடன் கதறும் (அதாவது ஆழ்ந்த உரக்கத்தில் வாய் பிரிந்தவுடன் “ஐயோ பிரிந்தோமோ” என்று கதறும்); கடல் என்பது எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகியவற்றை உணர இயலாதபடி ஓசை எழுப்பும்; காற்று எந்தவிதமான வித்யாசமும் காணாதபடி இங்கும் அங்கும் திரியும்; மேகம் நீராக மாறி கீழே அப்படியே விழும்; சந்த்ரன் தேய்ந்து வளரும்; இருள் என்பது பொருள்களைக் காண இயலாதபடி செய்யும்; உப்பளம் என்றால் கடலின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு ஏற்ப ஏறுவதும் விழுவதும் செய்யும்; விளக்கு என்றால் விட்டுவிட்டு எரியும் – இப்படியாக உள்ள தன்மைகள் அனைத்தும் இந்த வஸ்துக்களுக்கு எப்போதும் இயல்பாகவே உள்ள தன்மைகள் என்று தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக அறியாமல் உள்ள ஆழ்வார் செய்வது என்ன? இவை

அனைத்தும் தன்னைப் போன்றே ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து துன்பம் அடைந்தன என்று எண்ணி (அதாவது நாரையின் வெண்மை நிறம், அன்றிலின் கதறல் போன்றவை பிரிவால் ஏற்பட்டது என்று எண்ணி), தான் அவற்றுக்கும் சேர்த்து வருத்தம் அடைந்தார்.

வ்யாக்யானம் - இத்திருவாய்மொழியால், இளையபெருமானிற்காட்டில் இவர்க்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில் - மதஸ்யத்துக்கு ஜலம் தாரகமாக அறுதியிட்டார் அவர். இவர் அந்த மதஸ்யத்தோடு ஜலத்தோடு தம்மொடு வாசியற பகவத் குணங்களே தாரகமென்றிருக்கிறார். ஆகையாலே, துக்கிகளாயிருப்பார் தங்களோடு ஸமதுக்கிகளைக் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து கூப்பிட்டு ஆற்றாமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்குமாபோலே, இவரும் கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களெல்லாவற்றோடும் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து “நீ பட்டதோ நான் பட்டதோ” என்று கூப்பிடுகிறாளாயிருக்கிறது. “அபி வருஷா: பரிம்லாநா:” என்னுமாபோலே சேதநாசேதந விபாகமற நோவுபடுத்தவற்றாயிறே இவள் பிரிந்த விஷயந்தானிருப்பது. “உபதத்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச” என்று ஆறுகளோடு சிறுகுழிகளோடு பெருங்குழிகளோடு வாசியற, கரையருகுஞ் சென்று கிட்டவொண்ணாதபடி ராமவிரஹத்தாலே கொதித்ததிறே. “பரிசஷ்கபலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச” என்று சிறு காட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியற, விரஹாக்நி கொளுத்திற்று. பெருமாள் “ஸீதே ம்ருதஸ்தேச்வசுர: பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண” என்று ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிட்டாப்போலே கூப்பிடுகிறார் இங்கு.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் லக்ஷ்மணனைக் காட்டிலும் இவருக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தின் வேறுபாட்டினை உரைக்கிறார். எப்படி? மீனுக்கு வாழ்வாதாரமாக நீரை அவர் உரைத்தார்; ஆனால் இவரோ மீன், நீர், தனக்கு ஆகிய மூன்றுக்கும் வாழ்வாதாரமாக ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை உரைக்கிறார். துக்கத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களைப் போன்றே துக்கத்தில் உள்ளவர்களின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, கிடந்து, அழைத்து தங்களுடைய துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்வர்; இது போன்று இங்கு பராங்குச நாயகியான இவரும் தனது

கண்களில் பட்ட வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் அனைத்துக் கொண்டு, “நீ இப்படி துன்பம் அடைந்தாயோ? அல்ல, நான்தான் அடைந்தேன்”, என்று உள்ளார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-8) – அபி வ்ருஷா: பரிம்லாநா: – இராமனைப் பிரிந்த துக்கம் காரணமாக மரங்கள், தளிர்கள் போன்றவை வாடியுள்ளன – என்பதற்கு ஏற்ப சேதனம் மற்றும் அசேதனம் என்பதான வேறுபாடு இல்லாமல் அனைத்தையும் தனது பிரிவால் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தவல்ல வஸ்துவாக இவள் பிரிந்த ஸார்வேச்வரன் உள்ளாள். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-9) – உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச – நதிகள், குட்டைகள் போன்றவற்றில் உள்ள நீரானது பிரிவாற்றாமையால் கொதிக்கின்றன – என்பதற்கு ஏற்ப ஆறுகள், சிறுகுட்டைகள், பெருங்குளங்கள் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், அவற்றின் கரைக்குக் கூட நம்மால் செல்ல இயலாதபடி, இராமனின் விரஹதாபத்தால் கொதித்தன. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-9) – பரிசுஷ்கபலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச – தோட்டங்களில் உள்ள இலைகள் உதிர்ந்து சருகுகள் ஆயின – என்ற வரிக்கு ஏற்ப, சிறியகாடு மற்றும் பெரியகாடு என்ற வேறுபாட்டு இல்லாமல், அனைத்தையும் விரஹம் என்ற அக்னி கொளுத்தியது. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (102-5) – ஸீதே ம்ருதஸ்தேச்வசுர: பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண – சீதையே! உனது மாமனார் இறந்தார், லக்ஷ்மணா! நீ உனது தந்தையை இழந்தாய் - என்று கூறி ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு துன்பம் அடைந்தது போன்று இவரும் இங்கு உள்ளார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 71)

67. காவியும் நீலமும் வேலுங்கயலும் பலவென்று

ஆவியின்றன்மையளவல்ல பாரிப்பு அசுரைச் செற்ற

மாவியம் புள்வல்ல மாதவன் கோவிந்தன் வேங்கடம்சேர்

தூவியம் பேடையன்னாள், கண்களாய துணைமலரே

பொருள் - அசுரர்களை அழிப்பவனும், பெருமை உள்ளவனும், வியப்பான பல செயல்கள் உள்ளவனும் ஆகிய கருடனை வழி நடத்த வல்லவனும், மஹாலக்ஷ்மியை திருமார்பில் எப்போதும் தரித்தவனும், கோபாலனுமாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவேங்கடத்தில் எப்போதும் வசித்து வருவதான அழகான சிறகுகள் கொண்ட பெண் அன்னம் போன்று இந்த நாயகி உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட இவளுடைய கண்கள் என்று கூறப்படுவதான, ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்திய மலர்கள் போன்றதான இவற்றின் பரந்திருக்கும் தன்மை என்பது செங்கழுநீர், கருநெய்தல், வேல், மீன் போன்ற பல வஸ்துக்களையும் வென்றது. மேலும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் கடந்து இருப்பதாகும்.

அவதாரிகை - இப்பாட்டுங் கண்ணழகு தன்னையே தலைமகன் சொல்லுகிறான்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்திலும் கண்களின் அழகையே தலைமகன் மேலும் உரைக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (காவியுமித்யாதி) இக்கண்ணுக்கொப்பு தேடப்புக்கால் “விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே” என்கிறபடியே ஓரோவாகாரங்களாலே யொன்றாகப் பலவற்றையும் பிடித்தால் எல்லாங்கூட ஒப்பாகவற்றோ? மாட்டாதோ? வென்னும்படியிறே இவைதானிருப்பது. “விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே” பரத்வம் வீர்யகுணமொன்றுக்கு மொப்பாமித்தனை. இப்படி சீலாதிகளைக் கண்டநுபவிக்க வொண்ணாதிநே யங்கு. சிவப்பாலே செங்கழுநீரை வென்று, கருமையாலே நெய்தலை வென்று, ஓராளுமொருநோக்கும் நேராயிருக்கும்படியாலே வேலை வென்று, மெளக்த்யத்தாலே கயலை வென்று, மற்றுமொப்பாகச் சொல்லுமவற்றையடையப் புக்கவிடம் புக்குவென்று. (ஆவியின் தன்மையளவல்ல பாரிப்பு) “தன்னடையே யழியு மவற்றையழிக்கை வெற்றிக்குடலோ?”வென்று அழியாததான ஆத்மவஸ்துவையும் அழிப்பதாகக் கோலா நின்றது. (ஆவியின் தன்மையளவல்ல) இவ்வாத்ம வஸ்துவி னளவன்றிக்கே இதினுடைய ஸத்தாஹேதுவான பதார்த்தத்தளவுஞ் செல்லுவனபோலே யிராநின்றது, இவளுடைய அவயவங்கள் அவனையுங்கூட மலக்கவல்ல போலேகாணும்.

விளக்கம் - (காவியுமித்யாதி) - இந்தக் கண்களுக்கு ஒப்பான வஸ்துவைத் தேட முயன்றால் இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-18) – விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே – வீரத்தில் மஹாவிஷ்ணு, மனதை வசீகரிப்பதில் சந்த்ரன், கோபத்தில் அக்னி, பொறுமையில் பூமி – என்று கூறியது போன்று ஓரோரு அம்சத்திலும் பல வஸ்துக்களை ஒன்றாக இணைத்து வைத்தாலும் ஒப்பாக இருக்குமோ இருக்காதோ என்று வியக்கும் வகையில் உள்ளன. இராமாயண பாலகாண்டத்தில் (1-18) – விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே – என்பதில் பரத்வத்தை வீர்யம் என்ற ஒரு குணத்துடன் மட்டுமே ஒப்பிட்டு முடித்தார்; இப்படியாக சீலம் போன்ற குணங்கள் அங்கு அனுபவிக்கப்படவில்லை. ஆனால் இங்கு அப்படி அல்ல. சிகப்பு நிறத்தால் செங்கழுநீர் மலரை வென்றது, கருமையால் கருநெய்தலை வென்றது, ஒரே போன்று கூரிய பார்வையுடன் உள்ளதால் வேலையும் வென்றது; ஆக இப்படியாக பலதையும் வென்றது (சிகப்பால் ராகத்வேஷம் கூறப்பட்டு பக்தி நிஷ்டரும், நீலத்தால் அஞ்ஜானம் கூறப்பட்டு ஞானநிஷ்டரும், வேல் என்பதால் காம நிஷ்டரும் கூறப்பட்டனர். இவர்கள் அனைவரையும் வெல்லும் விதத்தில்

ஆழ்வாரின் ஞானம் உள்ளது என்று கருத்து). (ஆவியின் தன்மையளவல்ல பாரிப்பு) – தானாகவே அழியவல்ல அந்த மலர்களை அழிப்பது என்பது வெற்றி ஆகுமோ என்ற கேள்வி எழலாம். அத்துடன் மட்டும் அல்ல, அழியாத ஆத்மவஸ்துவையும் அழிப்பதாக முயல்கின்றன. ஆவி என்ற பதம் ப்ராணனைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, அழியக்கூடியதான ப்ராணனை அழித்தல் என்பது வெற்றி ஆகுமோ என்றும் கேட்பதாகக் கொள்ளலாம். (ஆவியின் தன்மையளவல்ல) – ஆவி என்ற பதம் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால், ஆத்மாவை அழிக்க முயற்சிப்பதுடன் நிற்காமல், ஆத்மாவின் இருப்புக்கு ஏதுவாக உள்ள ஸர்வேச்வரனையும் அழிக்க முயல்கின்றாபடி இவள் அவயவங்கள் உள்ளன. அவை அவனையும் தடுமாறும்படிச் செய்யும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (அசுரையித்யாதி) அஸுரவர்க்கத்தையடைய வழியச் செய்து மஹானாய் அவன் தன்னோபாதியும் பெரியனாய் விஸ்மயநீயமான வ்யாபாரங்களை யுடையனாயிருந்துள்ள பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்லவன். (மாதவன்) கருடவாஹநானான வேற்றத்துக்கு மேலே லக்ஷ்மீபதி யென்னு மேற்றத்தையுடையவன். (கோவிந்தன்) அவளோட்டைக் கலவியாலே ஆச்ரிதஸுலபனாய், அந்த ஸௌலப்யந்தான் பரத்வமென்னும்படி திருமலையிலே வந்து ஸுலபனானவன். கோவிந்தனான வேங்கடத்திலே சேருமதாய், புறம்போரிடத்திலும் பொருந்தாததான தூவியம் பேடையுண்டு - அழகிய சிறகையுடைய அன்னப்பேடை, அத்தோடொத்திருந்துள்ளவள். அன்றிக்கே, “தூவியம் பேடை” என்று பெரியபிராட்டியாரைச் சொல்லிற்றாய் அவளோ டொத்திருந்துள்ளவ ளென்னவுமாம். “கருடவாஹநன், லக்ஷ்மீபதி” என்கிறவிலை இப்போது சொல்லுகிறதென்னென்னில், ஸௌலப்யத்தைச் சொல்ல நினைத்து அது குணமாகைக்கடியான பரத்வத்தைச் சொல்லி, பின்பு அந்த ஸௌலப்யத்தி னெல்லையிலே வந்தார். (கண்களாய துணைமலரே) கண்களென்கிற வ்யபதேசத்தாலே ஒன்றுக்கொன் றொப்பாயிருப்பன இரண்டு பூக்களாயிற்றின.

விளக்கம் - (அசுரையித்யாதி) - அசுர குலத்தினை அடியுடன் அழியும்படிச் செய்து, உயர்ந்தவனாகவும், உலகிற்கு நன்மை அளிக்கவல்ல செயல்களைச் செய்ய வல்லவனாகவும் உள்ள கருடனின் மனம் அறிந்து அவனை வழி நடத்த வல்லவன்.

(மாதவன்) – கருடவாகனத்தில் உள்ளவன் என்ற பெருமையைக் காட்டிலும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்ற பெருமை கொண்டவன். (கோவிந்தன்) – மஹாலக்ஷ்மியுடன் கலந்து இருப்பதால் அடியார்களுக்கு மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவன். பரத்வம் என்றால் ஸௌலப்யம் மட்டுமே என்று உரைக்கும் விதத்தில் திருமலையில் வந்து நிற்கும் சுலபன். கோவிந்தனுடைய திருவேங்கட மலையில் மட்டுமே வசிப்பதாகவும், வேறு எங்கும் செல்லாததாகவும் உள்ள வெண்மையான அன்னப் பேடை; அதாவது அழகான சிறகுகளுடன் கூடியதான பெண் அன்னம்; அதனைப் போன்று உள்ளவள். அல்லது “தூவியம் பேடை” என்ற பதம் பெரியபிராட்டியாரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்; அவளைப் போன்று உள்ளவள் என்று கருத்து. “கருட வாகனன், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன்” போன்றவற்றை இப்போது ஏன் உரைக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். எளிமை என்பதான ஸௌலப்யத்தை உரைக்க எண்ணியவராக, அந்த எளிமை என்பது குணமாவதற்கு ஏதுவாக உள்ள பரத்வத்தை உரைத்து, பின்னர் அந்த எளிமையின் எல்லைக்கு வந்து நின்றார். (கண்களாய துணைமலரே) – கண்கள் என்பதால் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாக உள்ள இரண்டு மலர்கள் ஆயின.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்